

Sygn. akt VIII GC 484/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marcin Banaś

Protokolant Kinga Bugaj

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) z siedzibą w W.

przeciwko

O. K.

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Banaś

Sygn. akt VIII GC 484/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 grudnia powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego O. K. kwoty 34 225,78 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwanego oraz Bank (...) spółkę akcyjną łączyła umowa na podstawie której, bank oddał do dyspozycji strony pozwanego środki pieniężne. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie, wobec czego bank wypowiedział umowę. W dniu 30 listopada 2016 roku. Banka (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Dalej powód wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się suma niespłaconej kwoty należności głównej w wysokości 22 323,69 złotych oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 11 902,09 złotych.

W dniu 5 stycznia 2018 roku referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze VIII GNc 5445/17.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazał, że umowa kredytu została zawarta w dniu 27 października 2008 roku. Kredytobiorca zobowiązał się spłacić zaciągnięty kredyt w miesięcznych ratach, których wysokość oraz terminy spłat określał harmonogram. Zgodnie z jego treścią płatność ostatniej z rat miała nastąpić do dnia 1 listopada 2013 roku. Wobec powyższego roszczenie uległo przedawnieniu. Pozwany zaznaczył także, że powód nie udowodnił, że umowa ustała wskutek wypowiedzenia, a nawet w takim wypadku roszczenie uległo przedawnieniu.

Powód nie odniósł się do twierdzeń pozwanego zawartych w sprzeciwie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód, cedent Bank (...) spółka akcyjna w W. oraz pozwany są przedsiębiorcami. Powód działa w formie (...) zarządzanego przez (...) spółkę akcyjną w W..

(dowód: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 19 , odpis z KRS k. 26-32verte).

W dniu 27 października 2008 roku Bank (...) spółka akcyjna we W. zawarł z pozwanym umowę kredytu w kwocie 100 000 złotych na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy. Kredytobiorca zobowiązuje się dokonać spłaty wykorzystanego kredytu w miesięcznych ratach, przy czym pierwsza rata 1 grudnia 2008 roku ostatnia do 1 listopada 2013 roku. W rozdziale VI § 6 przewidziano, że kredytodawca może wypowiedzieć umowę w całości lub części z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia (...) oraz żądać od kredytobiorcy po upływie okresu wypowiedzenia niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

(dowód: umowa kredytu k. 8-16).

Umowa została wypowiedziana przez powoda w dniu 18 maja 2015 roku.

(dowód: specyfikacja należności k. 7).

W dniu 30 listopada 2016 roku Bank (...) spółka akcyjna we W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, oznaczonych w załączonym wykazie, między innymi wobec pozwanego.

(dowód: umowa cesji k. 20-25verte, wydruk z elektronicznego załącznika do umowy k. 18, zawiadomienie o cesji k. 6).

W dniu 16 listopada 2017 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...). W treści wyciągu wskazano, iż wysokość zobowiązania pozwanego na dzień wystawienia tytułu wynosi 34 225,78 złotych, w tym 22 323,69 złotych z tytułu kapitału i 11 902,09 złotych z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 5).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o powołane dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł powodu, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporne jest w sprawie, iż pozwany zawarł z Bankiem (...) spółką akcyjną we W. umowę kredytu na finansowanie działalności gospodarczej. Pozwany nie kwestionował tego faktu w żaden sposób podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

Na wstępie zauważyć należy, iż przedmiotem przelewu może być każda wierzytelność pieniężna, jeżeli ma charakter zbywalny, a jej przeniesienie nie jest wyłączone z mocy ustawy, umowy lub na skutek właściwości zobowiązania.

Skutkiem umowy przelewu jest przejście objętej nią wierzytelności (roszczenia) z majątku zbywcy do majątku nabywcy, wraz ze związanymi z tą wierzytelnością prawami (art. 509 § 2 k.c.) W wyniku przelewu cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, jaki istniał w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Niejako drugą stroną tej zasady jest dopuszczalność podnoszenia przez dłużnika wobec cesjonariusza wszelkich zarzutów, które miał przeciwko cedentowi w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Umowa kredytu jest umową unormowaną w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że stosownie do treści art. 117 § 1 k.c. i art. 118 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a termin przedawnienia, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przepisy prawa bankowego nie zawierają regulacji odnoszących się do przedawnienia roszczeń z tytułu udzielonych kredytów. Tym samym brak jest przepisu szczególnego regulującego termin przedawnienia, w efekcie czego zastosowanie będzie miał art. 118 k.c., w części wskazującej na trzyletni okres przedawnienia.

Sąd podziela stanowisko pozwanego, co do ustalenia terminu początkowego od którego rozpoczął swój bieg termin przedawnienia. Ostania raty kredytu płatna była do 1 listopada 2013 roku, a zatem przedawnienia roszczenia nastąpiło z dniem 1 listopada 2016 roku. Na marginesie należy podkreślić, że nie miało znaczenia dla biegu terminu wypowiedzenia wypowiedzenie umowy w dokonane 18 maja 2015 roku. Należy bowiem po pierwsze zaznaczyć, że powód nie udowodnił kiedy w istocie wypowiedzenie zostało dokonane (brak jest jakichkolwiek dokumentów) a także, że – nawet gdyby przyjąć, że wypowiedzenie to nastąpiło w dniu 18 maja 2015 roku (k. 7), to jednak wypowiedzenie takie nie miało większego znaczenia bowiem powód nie mógł już wówczas wypowiedzieć umowy, której termin wykonania już upłynął – bank udzielił kredytu do 1 listopada 2013 roku.

Podkreślenia wymaga, że wierzytelności pieniężne co do zasady stają się wymagalne w dacie oznaczonej w umowie. Terminy płatności rat kredytowych są oznaczone w umowie lub harmonogramie spłaty i termin ich przedawnienia biegnie osobno dla każdej raty - od daty jej wymagalności. Wypowiedzenie umowy kredytu najczęściej następuje wówczas, gdy kredytobiorca nie spłaca rat i ma ten skutek, że wszystkie niezapłacone dotychczas raty stają się wymagalne (z upływem okresu wypowiedzenia umowy) i od tego momentu biegnie trzyletni okres przedawnienia roszczeń. Wypowiedzenie jest formą rozwiązania umowy i by miało sens musi być dokonane w czasie, gdy dana umowa obowiązuje. W przeciwnym razie pozbawione jest jakiegokolwiek znaczenia i nie wywołuje skutków prawnych. Reasumując nie można przyjąć, że bieg terminu rozpoczął swój bieg od momentu skutecznego wypowiedzenia umowy.

Znaczenie dla biegu przedawnienia nie miało natomiast wystawienie wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Należy bowiem po pierwsze zauważyć, że wyciąg ten został wystawiony w 16 listopada 2017 roku (k. 5) a zatem już po upływie terminu przedawnienia a po drugie, że wystawienie takiego wyciągu nie jest zdarzeniem przerywającym bieg przedawnienia zgodnie z art. 123 k.c.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe w związku z art. 117 k.c. i 118 k.c. i zasądził na rzecz pozwanego reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika należne koszty wynikające z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie z par 2 pkt 5. oraz zgodnie z art. 98 par 1 kpc.

SSR Marcin Banaś